

LIBRIS

We know
books

CLEOPATRA LORINȚIU

UN GHEM DE VISE
*
LIBELULIADA

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2023

Cuprins

PARTEA I	7
Un mic ajutor	9
Aventura lui Roșior	12
Din cauza Cristinei... ..	18
Iarnă cu alivenci	26
Treningul	30
Nu-mi pasă de excavator	36
Fratele mai mare	42
Mare mister, mare	45
Temă acasă	52
La unsprezece ani	59
PARTEA A II-A	67
Biletul de călătorie	69
Pregătiri pentru București	72
Fără să mă gândesc la vacanță	75
Prietenie de-adevărata	81
Nici măcar primăvara	86
Cele mai frumoase crizanteme	91
Cât de departe sunt acum meduzele... ..	96
La Mărgărinți	101
Dacă vreți să credeți	103
Penițe și remușcări	107
Filmarea	115
PARTEA A III-A	121
Libeluliada	123
Numai un pic de septembrie	126

Puțin guturai	130
Împăcarea	134
Bobo, Bodo și cu Bozo	139
Excursia	143
Visătorul	148
O întâmplare adevărată	154
Scump la tărățe, ieftin la făină	157
La Cireșoia	162
Sorin-de-toate-câte-putin	167
Măgura Mare	172
Pădurea	176
Prunul	182
Ceasornicăria	185
Caietul-cu-vise și caietul-cu-flori	190
Unu' pe față, unu' pe dos	195
Închipuirea	199
PARTEA A IV-A	201
Un ghem de vise	203
Cazimir povestește: Casa de la Anieș	205
Jurnal de ogradă	208
Maxim povestește: de înfrumusețat	210
Pierzania	212
Drumul celebrității	215
Batman intervine	217
Ambasadorul	220
Firimituri	222
Poveștimici	235
PARTEA A V-A	241
Vești din Molidia	243
Sânge vitejesc	262
De dragul tău	269

PARTEA I

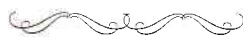
*Câteva întâmplări
care ar putea fi (și) ale tale*

Un mic ajutor

Cu servieta maro în mână dreaptă și vioara în stânga, merg spre școală. Amândouă sunt grele și mă trag în jos de parcă uneori mi se pare că nu merg înainte, ci înapoi. Recapitulez în gând cărțile și caietele pe care mi le-am pus în grabă în servietă. După aceea, temele. La aritmetică am o mică nesiguranță. Tot la o problemă cu apă și robinete. Două robinete curg în două bazine, un bazin cu o capacitate de 200 metri cubi și un bazin...

Un bazin de înot oare? Un bazin cu apă albastră, albastră și cu nuferi, un bazin cu rățuște și mingi de plastic, un bazin cu o insuliță în mijloc, pe care este o căsuță din turtă dulce cu scorțișoară ca-n poveste, minus baba rea?

Am ajuns în dreptul chioșcului. Servieta e din ce în ce mai grea, vioara la fel. La vioară am repetat ieri două ore. Degetele de la mâna stângă au buricele roșii ca focul.

Trebuie să repet, că duminică e serbare cu orchestră și eu habar n-am de partea mea.

Ce să fac dacă n-am ajuns cu lecțiile până la șaisprezeci și în spectacol toată partea mea e cu șaisprezeci? Urăsc șaisprezecimile și, în general, așa mi se întâmplă mie totdeauna, să mă asculte la ce știu eu mai puțin, să mă scoată la tablă când n-am apucat să repet, să vină inspectia când am ciorapi maro, nu albi...

Dacă aș avea noroc, m-ar pune să cânt *Santa Lucia*, îmi place atât de mult, îi place și mamei, ea chiar plânge când aude că o cânt, chiar dacă mai greșesc din când în când la al doilea diez.

Eu nu pot să plâng, fiindcă dacă plâng, nu mai pot cânta la vioară, dar zău c-aș plânge.

Mai demult, când încă ne funcționa radioul, mai plângeam cu mama și la melodia aceea, „Măcinând cafea“. N-am îndrăznit niciodată să-ntreb ce e așa de trist să macini cafea, nici n-am văzut cafea în viața mea, dar știu cum e de exemplu să macini piper, mare diferență nu poate fi. Poate că te ustură ochii... dacă mama plânge înseamnă că așa e bine.

Până la școală mai e puțin, dar mânerul cutiei îmi taie palma dreaptă. Am de ales între dreapta și stânga. Dreapta e cu arcușul, dacă-mi amortțește stânga, adio șaisprezeci, adio digitație. Apare Dodi. Trece ca o vijelie. El n-are vioara. E afon. Ce bine de el... Apare și Sandu.

— Ți-e greu?

— Da.

— Hai că te-ajutăm noi.

Îl fluieră pe Dodi. Înșfacă unul servieta, altul cutia cu vioara și pe-aci ți-e drumul. Așa da, un mic ajutor când ai mai mare nevoie. Buni băieți Dodi și Sandu!

Probabil că astă-iarnă m-au trântit în zăpadă din greșeală, și eu i-am pârât ca o prostuță. Uite ce săritori sunt, la nevoie. Merg liniștită, fără greutate în mâini, probabil că m-au tot strigat „tocilaro“, de atâtea ori, așa că s-au cam plictisit. Acum e bine, problema cu bazinele mi-a ieșit cu totul din minte, lălăi încetișor *Santa Lucia* și cu toate astea nu-mi vine deloc să plâng. Îmi vine, dimpotrivă, să râd, să chiui, să zburd, ce prieteni dragi am, ce bine-i când toată lumea e bună!

Miroase a ploaie.

La aritmetică mă scoate la tablă. Problema cu bazinele. Ghinion. Dau să scot carnetul de note din servieta și o broscuță sare din despărțitura de vinilin, închisă cu fermoarul. Doamna țipă, clasa hohotește, eu zbier, în ultima bancă Dodi și Sandu stau smeriți, uitându-se pe fereastră.

Aventura lui Roșior

Într-un magazin cu „de toate“ i-am zărit chica roșie într-un vraf de păpuși. Era cea mai caraghioasă creatură de-acolo, așa că l-am cumpărat. M-a vrăjit privirea lui holbată și neajutorată.

N-a venit singur în valiza gri, burdușită și cam descusută pe la colțuri, înghesuită în cala avionului, peste ocean. Ci cu o echipă de prieteni: Ursul Panda, Tao-Tao, Leul Bleg, Winnie cel Galben, Dinozaurul cu creastă roz-vernil, Yeti, Ursulețul spălător, Ștrumful și încă vreo câțiva, pe care nu mi-i amintesc momentan.

— Ai băieți, nu uita! Și sunt prea mari pentru păpuși!

Asta-mi spunea toată lumea. Mă obișnuisem. Dar eu nu luam păpuși, asta nu le puteam explica, eu luam personaje. Da, da. Per-so-na-je!

Și personaje erau în viața noastră de zi cu zi, cam înghesuită, ce-i drept, în două camere la etajul nouă.

Personaje în piese fără sfârșit, mereu îmbunătățite și luate de la capăt, desfășurate cu o imaginație nestăvilită și mereu proaspătă, în cele mai complicate și mai originale tablouri care se pot închipui.

Vorbeau pe roluri, aveau voci diferite, idei, inițiative, se certau, evadau, se urmăreau, se împușcau și înviau, aveau copii și călătoreau în spații intergalactice, se foiau liniștiți prin alte dimensiuni și luau masa prin fel de fel de restaurante luxoase și imaginare, făceau insolație și indigestie și mai ales erau neînchipuit de viteji. N-aveau pic de simț de autoconservare.

Îi invidiam. Pe toți. Copii și păpuși la un loc. Ăăă, pardon, regizori și personaje.

Totuși, între toți, trebuie să recunosc, era un favorit. Roșior. Cu picioarele lui crăcănate, pielea de silon, de culoarea lămâii, cu chiloții lui vernil și cu mutra lui mirată și mai ales cu acei câțiva pistrui puși simetric pe obrăjorii lui americani, de californian călătorit peste Atlantic, chica portocalie, Roșior era mortal. Favoritul sultanului!

Fără el, nicio plimbare prin Parcul „Fierăstrău“, nicio descindere la plăcintele Icăi (în zilele în care nenea Uiu e de gardă la spital), niciun drum la Bistrița sau Anieș, nicio călătorie la Caracatița, nimic, nimic!

Roșior, Number One!

Până când, într-o seară, lui Number One i s-a cam înfundat. Cum? Păi să vedeți!

S-o fi jucat el cât s-o fi jucat în balcon, dar oricum, la un moment dat, s-a lăsat seara. O seară, de altfel, de neuitat. După ce vreme de 27 (douăzeci și șapte) de zile căldura, canicula, vipia ne tocaseră nervii încet-încet și psihicul în întregime – de! miez de iulie la București – brusc, în seara aceea, a tunat și-a fulgerat ca-n romanele englezești și pe urmă s-a pornit pe o ploaie ca-n filme. Cu găleata.

Când să ne culcăm (cam târziu, recunosc), ia-l pe Roșior de unde nu-i!

— Unde-i Roșior?

— Păi...

Ne-am repezit toți trei, în pijamale și uitând papucii de casă, pe linoleumul rece din balcon, am deschis geamul, căutând cu febrilitate, cu disperare ce mai încolo, în culcușul unde stau de obicei ghivecele și în care fusese pus Roșior să admire asfințitul de soare, instalat într-un șezlong dintr-un fular de melană, albastru.

Nici urmă de Roșior!

Numai fularul albastru care-i slujise de hamac, ud learcă, bălăngănindu-se deasupra vârfurilor plopilor fără soț, evident, din fața blocului nostru confort doi.

Deasupra hăului negru care se căsca... cele nouă etaje...

Niște lacrimi cât măргеlele din șiragul bunicii, cum-părat din Cehia, cu douăzeci de ani în urmă, niște lacrimi cât cristalele acelea de Boemia, au început să țâșnească

din ochii lui Gogo, care era, pur și simplu, Gogo, stăpânul lui Roșior, cu obrazii cam prea roșii și nițel bombați, invadați de lacrimi grele.

— Este cea mai mare nenorocire a mea! Este cea mai mare nenorocire din viața mea! repeta el mergând prin cameră ca un automat, în timp ce Cazimir încerca să ducă veioza în balcon și să lumineze vârfurile plopilor care se încăpățâneau să fie și mai negre. O mare neagră și udă, și foșnitoare, peste care cădea înaintea ploaia de vară.

Binefăcătoare, de altfel, pentru tot Bucureștiul, pentru toată suflarea minus Roșior, care Roșior s-o fi dezechilibrat, așa, îmbibat de apă și singur, suspendat deasupra copacilor, și-o fi schimbat centrul de greutate din pricina apei și s-o fi prăbușit în întuneric, în hăul negru și ud.

Of, of, of!

— Ce-o fi fost în sufletul lui?

— Lasă, Gogo, că sufletul lui e de cârpă, se străduiește Cazimir să-l consoleze, dar zadarnic.

— Nu, nu, nu! Sufletul lui e sufletul meu, așa să știi, strigă Gogo disperat, și zău dacă știi ce să fac.

Păi, să chem ajutoare. Pun mâna pe telefon.

— Alo!

— Ce s-a întâmplat? întrebă vărul nostru, brusc neliștit (din cameră se aud plânsete, smiorcăieli, văicăreli).

— Stai liniștit, adică nu, vino aici, adică stai, ai o lanternă? Ia lanterna, urcă-te în mașină și vino la noi!

— Să chem poliția? Salvarea?

— Nu, vino numai tu, și repede, te rog. Te așteptăm în fața blocului.

— E 11.

— Știu, dar l-am pierdut pe Roșior.

— Pe cine?

— O jucărie.

— Nu, nu e jucărie! hohotește Gogo. Roșior nu e jucărie! E prietenul meu cel mai bun!

— E prietenul lui! strig în telefon.

— Părinții lui știu? întreabă buimăcit vărul, evident trezit din somn, săracul.

— N-are părinți! încerc s-o scurtez fiindcă deja e răcoare în casă și vreau să-i îmbrac.

— Are părinți! urlă Gogo. Părinții lui suntem noi, Cazimir și cu mine!

— Părinții lui sunt Gogo și Cazimir, ai auzit? Te rog să vii cu lanterna aia tare pentru motoarele de avion!

— Vine cu avionul? întreabă uluit Cazimir.

— Nu, dragă, vine cu mașina. Hai să ne îmbrăcăm cu hainele de ploaie și să mergem jos.

Așa am făcut. Ne-am luat fâșurile, o umbrelă, o lumânare, o cutie cu chibrituri (cu prima ocazie îmi cumpăr o lanternă, zău). Am coborât. Pe drum ni s-a alăturat Vasilică de la opt.

— L-am pierdut pe Roșior! a anunțat Gogo cu demnitate.

Afară, beznă. Plouă, nu glumă! Intru printre tufișuri, printre plopi, prin noroi. Nu se vede. Păi cum să se vadă? Cerul e acoperit, un singur felinar acolo, nenorocit. Păi cum să văd dacă Roșior n-o fi rămas printre frunzele plopiilor fără soț? Caut prin noroaie, caut, dar nimic.

— A trecut cineva, tanti, pe aici. L-a văzut și l-a luat, zice Vasilică trist.

Gogo e ca un vulcan care își amână erupția.

— Numai eu sunt de vină! Numai eu! N-am avut grijă de el! Cât a suferit sărăcuțul! Cât a suferit...

Chiar înainte de a sosi vărul cu mașina și lanterna, înfrângându-mi sila firească și căutând prin gunoiul umed, deasupra tomberonului plin, am zărit o mânuță firavă de țesătură muiată... și l-am scos de-acolo, ud și plin de noroi, și l-am dus în urale sus, și l-am spălat cu șampon, și l-am uscat cu föhnul, iar seara s-a intitulat „Salvarea lui Roșior“ cu multe personaje și decor natural.

Pot spune că am făcut figurație într-o piesă excelentă.